

Κυριακή ΙΓ' Λουκά: Ο πλούσιος νεανίας († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 22, 2019

(Λουκ.18,18-27)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δὲν εἶναι μόνο φοβερό, κάποιες φορές μοιάζει τρομακτικό νὰ κηρύττεις τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Κύριος εἶπε: «Ἀπό τὰ λόγια σας θὰ κριθεῖτε».

Θὰ κριθεῖτε, γιατί κηρύττετε τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ **μένετε ἄργοι κι ὄχι δραστήριοι, σ' αὐτὸ πὸν ὁ Θεὸς ἔχει προστάξει καὶ σ' ὅ,τι ξέρετε ἀρκετὰ καλὰ γιὰ νὰ κηρύξετε σὲ ἄλλους**, τότε – πῶς, θὰ σταθεῖτε ἐνώπιον τῆς κρίσης τοῦ Θεοῦ; Κι αὐτὸ ταιριάζει ὄχι μόνο σὲ ἱερεῖς, ἀλλὰ σὲ κάθε χριστιανό, πὸν κλήθηκε νὰ γίνῃ μάρτυρας, ἀπόστολος, κάποιος πὸν φέρει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον πὸν βρίσκεται στὸ σκοτάδι ἢ στὸ ἡμίφως, πὸν χρειάζεται τὸ θεῖο φῶς, τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ζωὴ.

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς προκαλεῖ τόσο ἔντονα.

Ξεκινᾷ με λέξεις πὸν μποροῦν νὰ μεταφραστοῦν με περισσότερους ἀπὸ ἕναν τρόπο: «**Ἀγαθὲ Κύριε - τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ἔχω τὴν αἰώνια ζωὴ;**». Καὶ ὁ Θεὸς ἀπαντᾷ: «Τί με λέγεις “ἀγαθό”; Κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς παρὰ μόνον ὁ Θεός». Δὲν λέει: «Εἶσαι λάθος». Δὲν τοῦ ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ὀνομάσει ἀγαθό, ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐκ τούτου, σ' αὐτοὺς πὸν ἔχουν αὐτιὰ ν' ἀκούσουν, σ' αὐτούς πὸν ἔχουν καρδιὰ ἱκανὴ νὰ διακρίνουν τὴν ἀνυπέβλητη καλωσύνη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, νὰ ὑπερβῶν τὴν ἀνθρώπινη καλωσύνη, ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ὁμορφιὰ καὶ ἀλήθεια- εἶναι μιὰ μαρτυρία. Naί, μιᾶς στὸν Θεὸ σου, εἶναι ὁ Θεὸς σου πὸν ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτησή σου.

Καὶ τότε ὁ Χριστὸς μᾶς ὑποδεικνύει **δύο σημεῖα. Τὸ ἕνα εἶναι: ἂν ἐπιθυμεῖς τὴν αἰώνια ζωὴ, τήρησε τὶς Ἐντολές**. Οἱ Ἐντολές τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνο κανόνες συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ὅπως ἕνας ἀπὸ τοὺς Ψαλμοὺς τὸ λέει, πρέπει νὰ εἶναι τὸ βάθος τῆς καρδιάς μας. Θὰ πρέπει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας νὰ ἐφαρμόζουμε τὶς Ἐντολές· ὄχι γιατί μᾶς τὸ προστάζουν ἐξωτερικὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχουμε δεθεῖ μ' αὐτὲς

μέ δεσμά αληθείας· όχι επειδή ο Θεός μάς τὸ εἶπε, ἀλλὰ επειδὴ με ὅλο μας τὸ εἶναι ἀπαντᾶμε, «Ἀμήν»! Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ εἶναι ἡ ζωὴ, **αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.**

Ὅταν ἀκοῦμε τὸν Χριστὸ νὰ μάς θυμίζει αὐτὲς τὶς Ἐντολές- πού βρισκόμαστε ἐμεῖς; Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι εἶναι πιστὸς σὲ κάθε λέξη αὐτῆς τῆς μικρῆς λίστας πὸ ὑποδεικνύει αὐτὰ χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε; Ποῦ στεκόμαστε; Ἐγώ, πὸ εἶμαι κήρυκας, ἐσὺ πὸ ἀκοῦς, γιατί εἶναι τὸ ἴδιο ὑπεύθυνο νὰ ἀκοῦς, ὅσο καὶ τὸ νὰ μιλάς. Πόσο συχνὰ σκεφτόμαστε - ὅπως ὁ νέος ἄνδρας, καὶ με τόσο μικρὴ ἀφορμὴ - ἐπιθυμοῦμε τὴν τελειότητα; **Θέλουμε τὴν τελειότητα χωρὶς νὰ βαδίσουμε τὸν δρόμο τῶν Ἐντολῶν.**

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μάς τὸ λέει ἀρκετὰ καθαρὰ: «Ἄν θέλεις τελειότητα - δώσε ὅλη τὴν περιουσία σου». Δὲν εἶναι μόνο τὰ ὑλικά ἀγαθὰ πὸ μπορούμε νὰ δώσουμε· ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἔχει συσσωρευμένους θησαυροὺς στὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά, στὴν ψυχὴ του, πράγματα πὸ εἶναι πὸ σημαντικά γι' αὐτὸν ἀπὸ ὁποιοδήποτε ὑλικό, πὸ εἶναι ὁ θησαυρὸς του. Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἄς στραφεῖ μέσα του κι ἄς ἀναρωτηθεῖ: «Ποιὸς εἶναι ὁ δικός μου ἰδιαίτερος θησαυρὸς;» Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα, πὸ δὲν θὰ πέταγα ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, γιὰ τὸν Θεό;»

Ἄς μὴν θέτουμε τὰ πράγματα μ' ἓνα τόσο σκληρὸ τρόπο, ἀλλὰ ἄς ἀγκαλιάσουμε αὐτὰ πὸ εἶναι τόσο πολύτιμα γιὰ ἐμᾶς, κι ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ μποῦμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, θὰ φθάσουμε τὴν τελειότητα· νὰ γίνουμε μ' ὅλο μας τὸ εἶναι αὐτὸ πὸ κληθήκαμε νὰ γίνουμε, αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων πὸ ὁ Θεὸς θέλησε ὅταν μάς ἔπλασε- καὶ δὲν ἔχει γίνει ἀλήθεια.

Στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκάλυψης ὑπάρχει ἓνα ἀπόσπασμα πὸ λέει, «Ἔχω μόνο ἓνα στοιχεῖο ἐναντίον σου - ξέχασες τὴν πρώτη σου ἀγάπη». Καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη ἀγάπη πράγματι εἶναι γιὰ τὸν καθένα μας, ὁ Ζωντανὸς Θεός, τὸν ὁποῖο ὀνομάζουμε με τὴν πολλοὺς τρόπους: μπορεῖ νὰ Τὸν ὀνομάζουμε «ζωὴ», μπορεῖ «τελείωση», μπορεῖ «εὐτυχία», μπορεῖ με ὅλα τὰ ὀνόματα πὸ σημαίνουν πληρότητα τοῦ εἶναι μας. Κάποιες φορές ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι μόνο στὸν Θεὸ εἶναι ἐφικτό, κάποιες φορές φανταζόμαστε ὅτι μπορούμε νὰ μεγαλώσουμε ἀπὸ μόνοι μας - ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἡ πρώτη μας ἀγάπη: τὸ νὰ ὠριμάσουμε ὅσο ὁ Θεὸς ἠθελε γιὰ ἐμᾶς.

Καὶ δὲν ἀκολουθοῦμε τὶς Ἐντολές γιατί σκεφτόμαστε, ὅτι μπορούμε νὰ τὰ καταφέρουμε μ' ἓναν ἀπλὸ τρόπο· καὶ δὲν ἀποχωριζόμαστε ὅλα ὅσα ἔχουμε με τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἀποδεχθεῖ ἐμᾶς καὶ τὸ φορτίο μας.

Ἄς συλλογιστοῦμε αὐτὴν τὴν ἱστορία. Δὲν εἶναι μόνο μιὰ παραβολή, εἶναι κάτι πὸ συνέβη στὸ νέο ἄνδρα. Συμβαίνει σ' ὅλους μας, ὅταν ὁ Θεὸς λέει «Εἶσαι πιστὸς στὸν τρόπο ζωῆς πὸ σοῦ ἔχω δώσει μέσα ἀπὸ τὶς ἐντολές μου, στοχεύοντας σ' αὐτὲς

ὅπως κάποιος σημαδεύει ἕναν δρόμο; Θέλεις νὰ πετύχεις τὴν πληρότητα - ξεκίνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο». Κι ἂν ἀνησυχεῖς, ἂν εἶσαι πιστὸς σ' αὐτά, τότε κάνε στὸν ἑαυτό σου τὴν ἐπόμενη ἐρώτηση: **ποιός εἶναι ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖο δὲν θὰ ἀφήσω, ἀκόμα κι ἂν πρόκειται γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ;**

Ὁ νέος ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, κι ἔφυγε λυπημένος. Εἶχε ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ **ἔχουμε τόσα πράγματα πὸ δὲν εἶναι ὑλικά, ἀλλὰ εἶναι τὸ φορτίο, τὰ δεσμά μας.**

Καὶ ἔπειτα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἕνα πράγμα μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τόση ἐλπίδα. Ὁ Χριστὸς δὲν καταδικάζει τὸν νέο ἄνδρα· τὸν ἀφήνει νὰ φύγει χωρὶς οὔτε μία λέξη κατηγορίας, γιὰτὶ ὅ,τι εἶπε ἦταν ὅπως ἕνας σπόρος σπαρμένος στὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά αὐτοῦ τοῦ νέου ἀνθρώπου. Τὸν ἀφήνει νὰ φύγει μὲ πληγωμένη καρδιά, προβληματισμένο, καλώντας τον νὰ γίνεῖ ὁ ἑαυτὸς του μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἥρωικῆς θέλησης καὶ παραδοχῆς, νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε, νὰ τ' ἀφήσει ὅλα καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσει. Ποῦ; Ἀπὸ τὴν μιὰ στὸν δρόμο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν πληρότητα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὅταν ὁ Χριστὸς μᾶς λέει «Ἀκολουθεῖστε με», δὲν μᾶς καλεῖ νὰ βαδίσουμε ἕνα τρομακτικό, σκοτεινὸ δρόμο· λέει: «Ἐγὼ ἔχω περπατήσει αὐτὸν τὸν δρόμο, ξέρω κάθε στροφή του- μπορεῖς μὲ ἀσφάλεια νὰ τὸν ἀκολουθήσεις!». Εἶναι σὰν τὸν καλὸ βοσκὸ πὸν βαδίζει μπροστὰ ἀπὸ τὰ πρόβατα του, ἀντιμετωπίζει ὅλους τοὺς κινδύνους ὁ ἴδιος γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλὲς τὸ ποίμνιο του».

Ὅλοι μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε σπῆτι ὅπως ὁ νέος, ἴσως λυπημένοι, γιὰτὶ οὔτε «φυλάξαμε τὶς Ἐντολές» οὔτε εἴμαστε ἱκανοὶ ν' ἀπαρνηθοῦμε τὴν πῶς πολύτιμη παρουσία μας: ἀλλὰ θυμηθεῖτε - δὲν εἴμαστε καταδικασμένοι, **ἔχουμε μπροστὰ μας μιὰ τελικὴ ἐπιλογή, κι ὅσο μποροῦμε ν' ἀγωνιζόμαστε σ' αὐτὴ τὴν γῆ - ὑπάρχει χρόνος.**

Ἀλλὰ ἄς μὴν πλανιόμαστε ἀπὸ τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου: ὁ Χρόνος κυλᾷ, ὁ χρόνος φεύγει- ἄς μὴν εἴμαστε τόσο ἀργοὶ, ἄς στραφοῦμε στὴν ζωὴ, κι ἄς γίνουμε ὅλα αὐτὰ πὸν μποροῦμε νὰ γίνουμε.

Ἡ ἀπάντηση στὴν σημερινὴ περικοπὴ εἶναι ξεκάθαρη - «Ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» **Γιὰ τὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι δυνατὸν, ἀλλὰ στὸν Θεὸ ὅλα εἶναι δυνατά». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐλπίδα μας: Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, καὶ τίποτα δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ ἐμᾶς. Ἀμήν.**

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή και Απόδοση στην νεοελληνική: agiazoni.gr)